

PŘÍBYTEK DUCHA SVATÉHO

(Krnov, 8.6.2025)

I.čtení: Skutky apoštolů 2,1-11

II.čtení: evangelium podle Jana 14,23-27

Sestry a bratři, letniční příběh církve je notoricky známý – učedníci, kteří mají ohromný strach z možného pronásledování jsou zavřeni v jakémsi domě, modlí se, a najednou je naplní Duch svatý – rozpoznají, že je to, co jim slíbil Ježíš a jsou plni radosti a odvahy a mluví neohroženě o své víře...

Máme podobnou zkušenost jako učedníci? Něco, co bychom k tomu letničnímu zážitku učedníků přirovnali?

Co by mohlo být podobné? A co je vlastně v tom příběhu podstatné?

Jejich strach a opuštěnost? Nebo jejich modlitby? Nebo to, že jsou spolu? Nebo je podstatné, že se ozval vítr a zatřáslo místo, kde byli? Nebo že začali mluvit cizími jazyky?

Nebo třeba to, že byli naplněni Duchem a radostí a odvahou? A že začali mluvit o tom, co předtím tajili? A že byli utvrzeni ve víře?

Nacházíte nějakou podobnost s nějakým bodem své vlastní cesty víry?

Ano, podstatné je to, že se naplnilo zaslíbení Ježíšovo. On nesliboval otřásání a vichřice. On sliboval, že přijde spolu s Otcem v Duchu Přímluvci a učiní si příbytek v každém, kdo Jej miluje a zachovává Jeho slova.

Toto prožili učedníci o letnicích...

Je to velmi osobní, je to setkání s Bohem, je to dotek Boží ruky, je to ujištění o Boží lásce a přízni, o tom, že jsme děti Boží.

Je to zkušenost nepřenositelná, snad se o ní dá mluvit, i když velmi těžce; je možné popsat tento zážitek, ale nemožné jej někomu zprostředkovat. Každý musí své setkání s Bohem prožít sám za sebe.

Každý může mít jinou zkušenost, u každého se toto setkání může projevit jinak. Někdo zažije otřesy a rámus a okamžité nadšení, a musí volat aleluja. Jiný zažije utvrzení víry při tiché četbě Písma nebo zamyšlení. Projevy nejsou podstatné. Důležité je ujištění o Boží blízkosti.

Ano, to je hlavním úkolem Ducha – připomínat nám Boha milujícího a spravedlivého, povzbuzovat v nás svědomí, abychom nejednali špatně a nedělali svému Otci ostudu, ale taky povzbuzovat v nás víru v odpouštějícího Krista, aby nás poctivé svědomí nezahnilo do beznaděje...

Bůh nás miluje – to je to, co nám Ježíš zvěstoval během svých cest po Izraeli, a to je to, co nám Duch svatý připomíná, když má u nás příbytek.

Mimochodem, k čemu potřebuje Duch svatý příbytek? Myslím, že ho nepotřebuje ani tak on, nýbrž my potřebujeme, aby Duch svatý přebýval v nás...

Duch svatý je to, co spojuje křesťana s jeho Pánem. Duch svatý je ten, kdo nás doprovází na všech cestách a kdo nás učí zorientovat se ve složitém světě a kdo nám dává odhodlání nesejít na jednodušší a zdánlivě příjemnější cesty.

Ježíš dokonce nazývá Ducha Přímluvcem a Pomocníkem.

Duch Boží komunikuje na obě strany – nám pomáhá obstát ve víře a v životních úkolech, a na druhé straně (obrazně řečeno) referuje Pánu Bohu o tom, co je v nás, a pomáhá Mu najít důvody, proč nám odpustit. Přímluvce je něco jako obhájce u soudu – i kdybyste byli vinni, obhájce se snaží před spravedlivým soudem najít nějaké polehčující okolnosti, které by pomohly pochopit vaši vinu a které by mohly vést ke zmírnění trestu nebo dokonce jeho odpuštění.

Ta hlavní polehčující okolnost na soudu Božím je samozřejmě skutečnost, že Ježíš zemřel za naše viny.

Sestry a bratři, Ježíš slíbil svým učedníkům Ducha svatého. Slíbil, že každý, kdo v Něj uvěří a přijme křest bude naplněn a posílněn. Takový byl Ježíšův slib, a že ho dodržel, jsme četli v dnešním prvním čtení.

My si to zaslíbení s chutí a s vděčností přivlastňujeme, a je to správně. Ale má to ještě druhou stranu. Ježíš nedal učedníkům svého Ducha jen proto, aby se upokojení zase zašili zpátky do toho zavřeného pokojíku a tam si užívali svou svatou spasenost! Ježíš dal svým následovníkům svého Ducha proto, aby jim připomínal Boží charakter a aby naplňovali Ježíšovo přikázání!

Ježíš v evangeliích mnohokrát zmínil přikázání, ale jen jednou sám něco přikázal. Vzpomenete si, jaké přikázání to bylo?

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. (J 13,34)

Ano, Duch svatý je s námi nejen proto, aby nám pofoukal potlučenou a vyplašenou dušičku, ale hlavně proto, aby nás zvednul ze zavřených pokojů a domů a kostelů, a vyhnal nás mezi lidi svědčit o Boží lásce. Ducha dostáváme proto, abychom napodobovali Boží charakter a abychom žili v lásce k lidem kolem nás – protože Bůh je Láska!

Tahle láska se samozřejmě vztahuje na lidi nám blízké, ale nesmí se zastavit jen u nich. Kristus posílá své následovníky (tedy nás), abychom Jeho lásku šířili všude, kam přijdeme, aby z nás přetékala i do nejtemnějších koutů, kde lásku nikdo nikdy nezažil a kde jí tolik chybí.

Zvěstovat Boží Lásku slovem i skutkem – to je poslání, ke kterému jsme vyzbrojováni Duchem svatým.

Tak se nechme vypudit ze svého pohodlí a naplníme Ježíšovo přikázání lásky k bližním.

modlitba (Evangelický zpěvník – za písní 577)

Duchu svatý, dej mi víru, která mě zachrání
před zoufalstvím, chtivostí i nectnostmi.

Dej mi lásku k Bohu a lidem, která ve mně zničí hněv, zášť i pocit hořkosti.

Dej mi naději, která mě zbaví strachu a malomyslnosti.

AMEN